

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **J. B.**, bytem, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tr. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.06.2016, č.j. KUZL-77219/2015, sp.zn. KUSP-77219/2015/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14.06.2016, č.j. KUZL-77219/2015, sp.zn. KUSP-77219/2015/DOP/Mu, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Bc. Lukáše Bělského, advokáta se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo částečně změněno co do výroku o vině A) a B) a výroku o sankci rozhodnutí Městského úřadu Luhačovice, odboru dopravy, přestupky, ze dne 20.10.2015, č.j. MULU/17289/2015, sp. zn. 11583/2015/262/140 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno a odvolání žalobce bylo zamítnuto.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Přestupku se dopustil tím, že dne 12.07.2015 v 05:25 hod na komunikaci v obci Slavičín u vjezdu k benzínové čerpací stanici Eurooil řídil motorové vozidlo barvy modrá metalíza, r.z., v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl pod jeho vlivem. Podrobil se totiž orientační dechové zkoušce na alkohol s pozitivním zjištěním, přičemž následně se podrobil odbornému vyšetření na zjištění požití alkoholu před jízdou měřenou dechovou zkouškou na přístroji Dräger. V 05:28 hod mu bylo naměřeno 0,56 ‰ alkoholu v krvi a v 05:33 hod mu bylo naměřeno 0,56 ‰ alkoholu v krvi. Další řízení mu bylo policistou do vystřízlivění zakázáno. Po zohlednění metrologických specifik použitého analyzátoru alkoholu v dechu tak naměřená hodnota alkoholu byla přepočtena na 0,32 ‰ alkoholu v krvi obviněného. Při kontrole dokladů potřebných pro řízení motorového vozidla dále žalobce policistovi nepředložil řidičský průkaz s odůvodněním, že jej nemá u sebe. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 písm. a) silničního zákona.

Za spáchání přestupků byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a c), § 14 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. c) a ustanovením § 125c odst. 5 silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 12.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Napadeným rozhodnutím žalovaný v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku o přestupku A) tak, že do skutkové věty výroku vložil souvětí: „Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,32 ‰“. Ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí A) dále žalovaný upřesnil místo spáchání přestupku na komunikaci „II/493 ulice Luhačovská“ a rovněž zde vložil nedbalostní formu zavinění. Ve výroku o přestupku B) žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že ve skutkové větě výroku B) upřesnil místo spáchání přestupku na komunikaci „II/493 ulice Luhačovská“. Do výroku B) rovněž vložil nedbalostní formu zavinění a do právní věty výroku rozhodnutí vložil za „§ 6 odst. 8 písm. a)“ dále „ve spojení s § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu“. Dále změnil prvostupňové rozhodnutí ve výroku o sankci tak, že snížil uloženou pokutu ve výši 12.000,- Kč na 6.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítal, že žalovaný se v rozhodnutí chybně vypořádal s jeho argumenty vznesenými v odvolání, přičemž některé argumenty a důkazní návrhy přešel i bez povšimnutí. Nedostal tak požadavku vyplývajícího z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nevypořádal řadu odvolacích námitek. Zejména se jedná o odvolací námitku stran chybné právní kvalifikace skutku, úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Žalovaný nevypořádal zákonným způsobem důkazní návrhy ohledně rekonstrukce skutku či projednání zavinění. Nereagoval ani na námitku ke specifikaci přístroje Dräger, jakým způsobem předmětný přístroj zpracovává data a počítá množství alkoholu v dechu. Rovněž nebyly vypořádány důvody zakládající pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Žalobce nebyl taktéž vyrozuměn o výsledku svědkyně V. S.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně neměl ve věci dne 19.08.2015 jednat. Žalobce, jakmile toho byl schopen, sdělil správnímu orgánu, že byl v den jednání dopraven k lékaři pro svůj vážný zdravotní stav. Kvůli silným bolestem až do bezvědomí nebyl schopen mluvit. Lékař následně u žalobce diagnostikoval akutní infekční onemocnění a vysoké teploty, byla mu nasazena silná antibiotika a naordinován klidový režim na lůžku. Jeho zdravotní stav odpovídal pracovní neschopnosti, přičemž doklad o pracovní neschopnosti se nevystavuje u osob, které nejsou v pracovním poměru. Žalobce v souladu se zákonem správnímu orgánu I. stupně sdělil, z jakého důvodu se nemohl zúčastnit ústního jednání, omluvil se z jednání, požádal o jeho přeložení a zaslal dvě lékařské zprávy. Správní orgán I. stupně ani žalovaný však omluvě nevyhověly (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66.) Žalobce nebyl ve stavu, kdy by byl schopný dopravit se k ústnímu jednání. Nebyl schopný mluvit, natož se účinně hájit při konaném ústním jednání. Omluvu žalobce učinil okamžitě, kdy mu zabrala antibiotika, mohl opustit lůžko a dopravit se na poštu. V posuzovaném případě nebylo možné předchozí omluvu z objektivních příčin učinit předem, a tudíž se jedná o náležitou omluvu ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně i po podaném odvolání nařídil další jednání a vyslýchal svědky. O výsledku svědkyně V. S. dokonce správní orgán I. stupně ani žalobce neinformoval. Žalovaný se následně nezákonný postup pokusil zhojit odkazem na postup dle ustanovení § 93 odst. 1 a § 13 odst. 1 správního řádu. Tento postup však na posuzovaný případ nedoléhá a správní orgány tak postupovaly v rozporu se zákonem.

Žalobce v odvolání uvedl, že před jízdou alkohol nekonzumoval. Rozumně se proto domníval, že v době, kdy řídil vozidlo, nebude alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen. Absentuje tak zavinění a není ani odpovědný za přestupek. (Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.05.2011, č.j. 7 As 105/2010-96, a ze dne 21.09.2010, č.j. 8 As 59/2010-78).

Žalobce rovněž v řízení podal námitku podjatosti, neboť se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Námitku podjatosti vznesl v okamžiku, kdy se o důvodech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby, dozvěděl. Žalobce

v odvolání uvedl, že ústní jednání není úkonem, který by nesl odkladu, a tudíž měla oprávněná úřední osoba posečkat do vydání předmětných usnesení. Žalovaný však setrval na nezákonném stanovisku správního orgánu I. stupně. Případné ustanovení jiné úřední osoby je obcházením zákona, které je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy. Jednání dne 26.01.2016 a všechny výsledky svědků pak proběhly v rozporu se zákonem. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech (neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhnout důkazy, vyjadřovat se aj.), neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Z toho důvodu se žalobce na nařízené jednání nedostavil, neboť předpokládal nařízení nového jednání.

Žalobce dále namítal, že se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním. Jeho pochybení pak nenapravil ani žalovaný.

Žalobce dále namítal, že jeho jednáním nedošlo k naplnění materiální stránky přestupků, a to ve vztahu ke všem skutkům, které jsou mu kladeny za vinu. Nebylo prokázáno, že došlo k ohrožení zájmu společnosti. Nebylo uvedený, jaký zájem společnosti měl být ohrožen. Žalobci není zřejmé, jaký společenský zájem byl porušen tvrzeným nepředložením řidičského průkazu. Nepředložení řidičského průkazu proto nemohlo naplnit materiální stránku přestupku. Ať již řidič tento předloží či nikoliv, vždy si policie řidiče lustruje. Nepředložením řidičského průkazu tak nemohl porušit společenský zájem na dodržování pravidel a bezpečnosti provozu. Z rozhodnutí přitom nevyplývá, kolik se v daném místě a dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgány se vůbec nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Žalobce přitom již v odvolání poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17.02.2005, č.j. 7 As 18/2004-48, ze kterých vyplývá, že správní orgány jsou povinny vždy zkoumat, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření zejména uvedl, že se zabýval důkazními návrhy, právní kvalifikací skutků, jakož i namítaným aspektem vymizení materiální stránky přestupků a zavinění.

K omluvě z ústního jednání konaného dne 19.08.2015 žalovaný uvedl, že žalobce důvody omluvy prokázal, ale jeho omluvu nelze považovat s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013, za včasnou. Argumentace žalobce nevysvětluje, proč ještě v den ústního jednání nekontaktoval telefonicky nebo elektronicky správní orgán a nesdělil, že se k ústnímu jednání nemůže dostavit pro náhlou a neočekávanou zdravotní indispozici. Takový postup omluvy je nejefektivnějším a nejrychlejším řešením ke sdělení náhlé překážky bránící obviněnému v účasti na jednání. Pokud by tak učinil, měl by správní orgán dát zcela jasný a objektivní důvod k nařízení dalšího ústního jednání.

Do doby vydání prvostupňového rozhodnutí pak měl správní orgán I. stupně shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, které byly správním orgánem provedeny

v nepřítomnosti žalobce dne 19.08.2015. Primárním a elementárním důkazem v řízení byly pozitivní výsledky dechových zkoušek. V návaznosti na doplnění odvolání, ve kterém žalobce navrhl doplnění dokazování, žalovaný usnesením dle ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu zavázal správní orgán I. stupně k tomu, aby předvolal žalobce k ústnímu jednání a provedl nově navrhované důkazy a následně doplněný spisový materiál postoupil zpět žalovanému. V odvolacím řízení se tak žalovaný vypořádal s novými důkazními návrhy, které v žádném případě nenahrazovaly důkazy dechových zkoušek, jejichž provedení primárně spadalo správnímu orgánu I. stupně.

Žalobce byl na nový termín ústního jednání předvolán na den 26.01.2016. K ústnímu jednání správní orgán I. stupně předvolal obě spolujezdky z vozidla žalobce, oba zasahující policisty a vložil do spisu návod k obsluze alkohol testeru. K ústnímu jednání se dostavili předvolaní svědci kromě žalobce, který účelově doručil dne 25.01.2016 (tj. den před ústním jednáním) námitku podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně. Námitku odůvodnil vztahem oprávněné úřední osoby ke svědkům a dalším důkazům. Důvodem zaujatosti všech úředních osob je v rozpočtu obce pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu na budoucí rok. Všichni zaměstnanci jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit, či negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou tak mít zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce. Proto se žalobce nehodlal dostavit k ústnímu jednání. Žalovaný námitku podjatosti vyhodnotil jako tzv. systémovou podjatost, kterou vypořádal individuálním usnesením. Jedním ze zákonných znaků námitky podjatosti je, že účastník řízení námitku podjatosti uplatní, jakmile se o ní dozví. Předvolání k ústnímu jednání na 26.01.2016 si žalobce osobně převzal dne 18.01.2016. Den před ústním jednáním pak doručil námitku podjatosti, podanou s odstupem 6 měsíců od zjištění přestupku. Žalobce však byl již od 10.08.2015 seznámen s iniciálou oprávněné úřední osoby, a proto se jednalo o obstrukce. Správní orgán I. stupně provedl jednání v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu, neboť ústní jednání s výsledkem celkem 4 svědků spadá přesně do kategorie úkonů, které při vznesení námitky podjatosti den před ústním jednáním nesnesou odkladu. Nutnost opakovat ústní jednání a provést nové dokazování ve věci by vyvstala jedině tehdy, pokud by žalovaný rozhodl o vyloučení oprávněné úřední osoby nebo by musel být pověřen k vyřízení jiný správní orgán. Žalobci byla dána možnost dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy na tuto výzvu nereagoval. Žalobce dostal v řízení druhou možnost k účasti na ústním jednání, které se z vlastního rozhodnutí pokusil oddálit či zmařit. Dle názoru žalovaného pak ani formální pochybení správního orgánu, který v předvolání žalobce k ústnímu jednání opomněl uvést, že bude vyslechnuta jako svědkyně V. S. , nemá vliv na zákonnost provedeného dokazování. O výsledku této svědkyně se žalobce mohl dozvědět, pokud by se ústního jednání zúčastnil.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno na základě Oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně, sepsaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, Územním odborem Zlín, Obvodním oddělením policie Slavičín (dále jen

„PČR“) ze dne 13.07.2015, č.j. KRPZ-74144-8/PŘ-2015-150516. V něm je k popisu skutku uvedeno: „(...) dne 12.07.2015 v 05:25 hod. bylo hlídkou OOP Slavičín pomocí stavěcího terče v obci Slavičín u vjezdu k BČS Eurooil zastaveno osobní motorové vozidlo rz:, které řídil J. B. Provedenou orientační dechovou zkouškou přístrojem Dräger byla u řidiče v 5:26 hod. naměřena hodnota 0,32 ‰ alkoholu v dechu. Následnou odbornou dechovou zkouškou v 5:28 hod. naměřena hodnota 0,56 ‰ alkoholu v dechu a opětovnou odbornou dechovou zkouškou v 5:33 hod. naměřena hodnota 0,56 ‰ alkoholu v dechu. S naměřenými hodnotami řidič J. B. nesouhlasil, lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči na místě odmítl. Řidič J. B. na místě nepředložil ŘP. Další jízda byla zakázána.“ Současně s oznámením přestupku byl správnímu orgánu I. stupně postoupen rovněž policejní spis. Součástí oznámení přestupku pak byl úřední záznam ze dne 13.07.2015, č.j. KRPZ-74144-3/PŘ-2015-150516. V něm je nad rámec skutečností uvedených v oznámení přestupku identifikována spolujezdkyně žalobce, a to S. Š. a V. S. Žalobce s naměřenými hodnotami nesouhlasil a uvedl, že nepožil žádné alkoholické nápoje před jízdou nebo během ní, avšak lékařské vyšetření odmítl. K oznámení přestupku byla připojena výzva k provedení vyšetření ke zjištění, zda osoba není ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou a v případě jejího kladného výsledku i k lékařskému vyšetření, ze dne 12.07.2015, č.j. KRPZ-74144-4/PŘ-2015-150516. Dle této výzvy žalobce po poučení odmítl lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a moči. V policejním spisu je pak založena fotodokumentace kontrolovaného vozidla žalobce a jeho osoby. Dle kalibračního protokolu, vydaného společností Dräger Safety s.r.o., přístroj Alcotest 7510, sériové číslo ARFM-0144, byl dne 13.02.2015 zkalibrován, přičemž příští kalibrace byla stanovena na 12.02.2016, příští zkouška poté na 14.08.2015. Dle ověřovacího listu ze dne 27.02.2015, č. 7051-OL-D0314-15, přístroj Dräger Alcotest 7510 Standard, výrobní číslo ARFM 0144, vyhověl limitům stanoveným v doporučení OIML R 126, přičemž doba platnosti ověření byla stanovena na den 27.02.2016. Z úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 12.07.2015, č.j. KRPZ-74144-2/PŘ-2015-150516, plyne, že u žalobce byla provedena dechová zkouška certifikovaným dechovým analyzátozem Dräger 7510, výrobní číslo ARFM-0144, s pozitivním výsledkem. Jeho chování pak bylo ovládané, nálada nenápadná, měl koordinované pohyby a všechny ostatní známky byly PČR označeny jako normální. Současně je však v protokolu vyznačeno, že žalobce jevil známky zápachu alkoholu. Ze Záznamu o dechové zkoušce ze dne 12.07.2015, č.j. KRPZ-74144-1/PŘ-2015-150516, jehož součástí jsou výpisy z měřicího přístroje Alcotest 7510 ze dne 12.07.2015, plyne, že měření bylo provedeno přístrojem č. ARFM-0144, přičemž při dechové zkoušce č. 1549 provedené dne 12.07.2015 v 05:26:02 hod byl výsledek zkoušky 0,32 ‰, dle druhé dechové zkoušky č. 1550 provedené téhož dne v 05:28:03 hod byl výsledek zkoušky 0,56 ‰ a v 05:33:38 hod poté rovněž 0,56 ‰.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 01.04.2008 byl dle Záznamu o pověření úřední osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení pověřen JUDr. S. M., referent odboru dopravy. Z výpisu z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 29.07.2015 vyplynulo, že měl žalobce jeden záznam v přestupcích a aktuální stav jeho bodového hodnocení byl 0 bodů.

Dne 10.08.2015 bylo žalobci doručeno Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 28.07.2015, č.j. MULU 12556/2015, kterým byl předvolán k ústnímu jednání na den 19.08.2015 v 11:00 hod. Z Protokolu o projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného ze dne 19.08.2015, č.j. MULU 13696/2015, plyne, že se žalobce bez závažného důvodu a omluvy nedostavil, a tak byly jeho přestupky v souladu se zákonem projednány v jeho nepřítomnosti. Na tomto ústním jednání byly shrnuty výsledky dosavadního šetření a provedeny listinné důkazy.

Dne 25.08.2015 byla správnímu orgánu I. stupně doručena prostřednictvím poštovního doručovacího orgánu omluva a žádost o přeložení jednání a doložení výměnného listu a lékařského potvrzení, ve které žalobce uvedl, že byl dne 19.08.2015 z důvodů silné akutní bolesti nucen vyhledat lékařskou pomoc, a proto se nemohl dostavit na nařízené ústní jednání. Až nyní se jeho stav lehce zlepšil, a proto bezodkladně zaslal omluvu spolu s přílohami. Žádal o přeložení ústního jednání, a to nejlépe na přelom října a listopadu 2015. Součástí omluvy byla kopie lékařského potvrzení ze dne 19.08.2015 (resp. 20.08.2015, když jsou obě tato data na předmětném tiskopisu uvedena), vydaného MUDr. P. J., praktickou lékařkou v zařízení Top M. H. s.r.o., Viniční 235, 615 00 Brno. MUDr. J. potvrdila, že je žalobce momentálně v její péči a v péči stomatologa pro akutní infekční onemocnění s teplotami, které si ze zdravotního hlediska vyžaduje klidový režim na lůžku, krytí antibiotiky a svou podstatou odpovídá pracovní neschopnosti. Tato skutečnost mu znemožnila účast na domluveném jednání, přičemž předběžný odhad léčby byl stanoven na 7 - 10 dní. Dále byla k omluvě připojena kopie výměnného listu – poukazu ze dne 19.08.2015, vystaveného MUDr. P. N., praktickým zubním lékařem,, dle kterého se žalobce dostavil neobjednan s akutními bolestmi v pravém distálním kvadrantu.

Dne 29.09.2015 bylo žalobci doručeno Předvolání obviněného k seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 15.09.2015, č.j. MULU 15267/2015, kterým byl žalobce vyzván, aby se ve lhůtě 10 dnů ode dne obdržení předvolání dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k seznámení se s podklady.

Na ústním jednání v nepřítomnosti žalobce se pracovník správního orgánu I. stupně rozhodl jeho přestupek spočívající v odmítnutí podrobit se odběru biologického materiálu překvalifikovat, a to na přestupek méně závažný, a to řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. b). Správní orgán I. stupně shrnul, že žalobce byl nepochybně pod vlivem alkoholu, což bylo zjištěno a prokázáno dechovými zkouškami na přístroji Dräger. Postupně mu byly naměřeny promile alkoholu v krvi, přičemž alkohol v dechu je přístrojem přepočítáván na alkohol v krvi. Od naměřené hladiny alkoholu pak byla odečtena toleranční hodnota pro přestupek 0,24 ‰ alkoholu v krvi, a proto byla hladina alkoholu přepočtena na 0,32 ‰ alkoholu v krvi. Žalobce pak svůj řidičský průkaz při řízení vozidla v průběhu silniční kontroly nepředložil s tím, neboť jej neměl u sebe. Dle názoru správního orgánu I. stupně pak omluva žalobce nesplnila požadavek na bezodkladnost a řádnost omluvy, neboť ji obdržel až šestý den po termínu nařízeného ústního jednání. Žalobci ničeho nebránilo v tom, aby telefonicky kontaktoval pracovníka správního orgánu I. stupně s tím, že se omlouvá z jednání. Tato omluva byla proto odmítnuta jako nesplňující požadavek řádné omluvy. Správní orgán I. stupně přesto předvolal žalobce k seznámení se s poklady pro rozhodnutí, čehož však

nevyužil. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je i v souladu s veřejným zájmem, tj. aby motorové vozidlo řídila pouze osoba, která je k tomu náležitě vyškolená a která není pod vlivem alkoholu a má u sebe všechny doklady potřebné k provozu a řízení motorového vozidla.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 18.11.2015 blanketní odvolání, které dne 07.12.2015 doplnil.

Usnesením ze dne 04.01.2016, č.j. KUZL-201/2016, požádal žalovaný správní orgán I. stupně podle ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu o provedení úkonů, a to svědecké výpovědi zasahujících policistů, provedení návodu k obsluze alkoholtesteru Dräger Alcotest 7510 Standard. Podle svého uvážení pak měl správní orgán I. stupně předvolat i spolujezdkyně žalobce. Na jeho úvaze ponechal i to, jaké další okolnosti bude chtít s ohledem na podané odvolání při výslechu svědků tento ověřit či objasnit.

Dne 18.01.2016 byl žalobce písemností ze dne 06.01.2016, č.j. MULU 280/2016, předvolán k ústnímu jednání, a to na 26.01.2016 ve 13:00 hod (výslech svědka L. V.) a 28.01.2016 v 10:00 hod. (výslech svědkyně S. Š. a svědka L. Š). Na tyto dny správní orgán I. stupně předvolal svědky. Dne 21.01.2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva svědkyně Š. z jednání a žádost o přeložení výslechu. O přeložení požádala z důvodu toho, že má v daném termínu již zaplacenou rodinnou dovolenou, k čemuž rovněž doložila potvrzení. Z úředního záznamu ze dne 22.01.2016, č.j. MULU 1247/2016, pak plyne, že s ohledem na omluvu svědkyně Š. se správní orgán I. stupně vzhledem k nedostatku času v daném řízení rozhodl, že zjistí kontakt na druhou svědkyni, S. Tuto správní orgán I. stupně dne 21.01.2016 kontaktoval. Dne 22.01.2016 svědkyně S. souhlasila se sdělením termínu jejího výslechu, a to dne 28.01.2016 v 10:00 hod.

Dne 25.01.2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena námitka podjatosti. Žalobce se dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům a důkazům v řízení. Z nich plyne, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, nýbrž všichni zaměstnanci správního orgánu. Zaměstnanci mohou mít totiž zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce. Žalobce rovněž oznámil, že se z těchto důvodů nedostaví na nařízené jednání, vyčká zprávy o vyloučení podjatých osob a dostaví se až na nově nařízené jednání.

Dle Protokolu o ústním jednání ze dne 26.01.2016, č.j. MULU 1436/2016, byl bez přítomnosti žalobce proveden výslech svědka, zasahujícího policisty V. Svědek k věci uvedl, že v předmětný den žalobce předložil při silniční kontrole všechny doklady mimo řidičského průkazu, neboť jej neměl u sebe. Přímo ve vozidle byla provedena orientační dechová zkouška na alkohol s výsledkem 0,32 ‰ alkoholu v krvi. Proto byl žalobce vyzván, aby si vystoupil z vozidla. Šli směrem ke služebnímu vozidlu na vzdálenost 5-8 metrů od vozidla žalobce, aby nebylo měření ničím ovlivněno. Tady bylo provedeno odborné vyšetření na alkohol s výsledkem měření 0,56 ‰ alkoholu v 05:28 hod a se stejnou hodnotou poté i v 05:33 hod. Žalobce s hodnotami nesouhlasil a odmítl lékařské vyšetření. Byla s ním sepsána Výzva o odmítnutí lékařského vyšetření, kterou podepsal.

Dle Protokolu o ústním jednání ze dne 28.01.2016, č.j. MULU 1485/2016, byl v nepřítomnosti žalobce proveden nejprve výslech svědkyně, V. S., jeho spolujezdkyně v okamžik spáchání přestupků. Svědkyně k věci uvedla, že tento den jela s kamarádkou Š. a žalobcem. S ním se potkali na diskotéce v Luhačovicích a někdy nad ránem sedly s ním do auta, že je odveze domů. Svědkyně neviděla, že by žalobce večer pil nějaký alkohol. Po zastavení vozidla žalobce vystoupil z vozidla a odešel s policistou před vozidlo. Po chvíli přišel s tím, že nadýchal nějaký alkohol. Jeho kontrolu řidiče svědkyně nesledovala. Žalobce jim následně řekl, že nemůže řídit, a tak si zavolali taxi. Žádné další podrobnosti si svědkyně nevybavovala. Následně byl proveden výslech svědka, zasahujícího policisty Š., který uvedl prakticky totožné skutečnosti jako svědek V. Svědek uvedl, že odborné měření bylo provedeno v souladu s návodem na použití přístroje Dräger, a to v dostatečné vzdálenosti od vozidel, aby nebylo ničím z vozidla ovlivněno. Vzhledem k odmítavému postoji žalobce k pozitivnímu zjištění na alkohol byla vypsána Výzva k provedení lékařského vyšetření, kterou jako jedinou podepsal a vyšetření odmítl. Nesouhlasí-li řidič s výsledkem a naměřenými hodnotami, pak je vyzván k lékařskému vyšetření. Následně byla ve věci vyslechnuta svědkyně S. Š., spolujezdkyně žalobce. Svědkyně uvedla, že se po krátké době po setkání se s žalobcem na diskotéce v Luhačovicích, domluvili, že je odveze domů. Žalobce po zastavení PČR nejprve hovořil s policistou přes stažené okno, poté z vozidla vystoupil a odešel za policisty. Svědkyně nevěděla, zda a kolikrát žalobce prováděl dechovou zkoušku na alkohol. Na žádné bližší skutečnosti si svědkyně již nevzpomněla.

Žalobci bylo následně dne 12.02.2016 doručeno předvolání k seznámení se s poklady pro rozhodnutí ze dne 01.02.2016, č.j. MULU 1723/2016, kterým byl žalobce vyzván, aby se ve lhůtě 5 dnů od obdržení předvolání dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k seznámení se s poklady pro rozhodnutí.

Dne 27.01.2016 vydal žalovaný usnesení, č.j. KUZL-8232/2016, kterým rozhodl, že podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu nejsou Ing. Bc. M. S., PhDr. F. H., Ing. M. V. a JUDr. S. M. vyloučeni z provádění úkonů v žádném řízení u podřízeného správního orgánu, v nichž vystupuje žalobce v pozici účastníka řízení. Žalovaný uvedl, že nemá důvod spatřovat možnou zaujatost nejvyššího služebního představeného úřední osoby, tajemníka a vedoucího odboru v situaci, když stav namítaný je dán přímo obecně závazným právním předpisem a příjem z pokut je příjmem územně samosprávného celku, z něhož je financována činnost správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně navíc není konečné a podléhá přezkumu nadřízeného správního orgánu, jemuž žádný příjem z pokut do rozpočtu neplyne. Územně samosprávné celky navíc nemohou s vybranými penězi volně disponovat, není proto možné odměňovat úřední osoby podle žalobcem namítaných kritérií. Vzdal-li se žalobce účasti na ústním jednání jen proto, že předpokládal rozhodnutí o vyloučení úředních osob, nemůže toto rozhodnutí zasáhnout do dalšího procesního postupu správního orgánu. Není dotčen ani úkon ústního jednání provedený dne 26.01.2016, neboť se jednalo o úkon, který nesnese odkladu.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne

11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo

rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem žalobcem navrženým důkazům, a to zcela konkrétně a dostatečně. Jedná se především o důkaz provedením rekonstrukce dané a popisem mechanismu výpočtu množství alkoholu v dechu (za tímto účelem zpracování znaleckého posudku), které žalovaný vyhodnotil jako nadbytečné a neúčelné. Žalovaný k tomu uvedl: „V odvolacím řízení byl do spisu založen návod k obsluze alkoholtesteru Dräger 7510, byli vyslechnuti zasahující policisté. V. a L. Š., dále byli vyslechnuty i V. S. a S. Š. Dalším důkazním návrhům obviněného k doplnění dokazování odvolací orgán nevyhověl, neboť vznesené důkazní návrhy má odvolací orgán za nadbytečné a neúčelné. O vině za oba přestupky existují ve spise přímé důkazy, které není třeba doplňovat důkazy dalšími. Tím má odvolací orgán na mysli požadavek, aby byl předložen přesný popis mechanismu výpočtu množství alkoholu v dechu, zadání vypracování znaleckého posudku znalci, který by určil, zda je mechanismus výpočtu alkoholu v dechu v souladu s fyzikálními zákony a rekonstrukci dané situace. Nic nového ani objeveného do skutkového stavu nemůže přinést požadavek na přesný popis mechanismu výpočtu množství alkoholu v organismu při jeho bezprostřední účasti na silničním provozu. Nevystává zde tedy důvodnost znalecky či jinak u obviněného dopočítávat hodnoty alkoholu v krvi ani ověřovat zda s časovým odstupem několika hodin mohl mít obviněný alkohol v organismu přítomen, jak se to stává typicky u

dopravních nehod, kde se řidič odbornému vyšetření ke zjištění alkoholu podrobí, ale hájí se tím, že alkohol konzumoval až po dopravní nehodě a nikoli před tím, než za volant vozidla usednul. Rekonstrukci situace rovněž odvolací orgán odmítá. V tomto kontextu má odvolací orgán za neuchopitelnou námitku obviněného, že policisté do záznamu „účelově“ neuvedli, že má předmětné vozidlo zatmavená skla. Správní orgán by totiž musel provést rekonstrukci celé situace a musel by prokázat, že je do automobilu vidět, protože nikdo jiný s výjimkou policistů do automobilu nevidí. Odvolací orgán konstatuje, že není žádného sporu o tom, že rekonstrukce případu proto postrádá účelu a významu, neboť předmětem přestupkového řízení není přestupek držení telefonního přístroje za jízdy nebo nepřipoutání se řidiče na sedadle bezpečnostním pásem, kde jedním z kritérií při posuzování technické přijatelnosti svědectví policistů jsou mj. i výhledové poměry do vozidla přestupce. Obiter dictum nemá tato odvolací námitka oporu ani ve spise, neboť policisté při silniční kontrole nafotili kromě osoby přestupce i vozidlo, které řídil. Snímky ukazují, že boční skla vozidla jsou čirá a průhledná bez zabarvení.“

Žalovaný tedy vyhodnotil všechny žalobcem navrhované důkazy a mimo provedených svědeckých výpovědí zasahujících policistů, spolujezdkyň a návodu k obsluze měřicího přístroje Dräger, považoval ostatní za nadbytečné.

Pokud se týká namítané nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného v otázce podjaté úřední osoby, nespátňuje zdejší soud ani v tomto směru napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný naopak namítané podjatosti oprávněné úřední osoby, jakož i všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně, v rámci správního řízení a jejího návazného rozhodování a provádění úkonů ve správním řízení dostatečně zabýval (konkrétně na straně 15 napadeného rozhodnutí).

Žalobci rovněž nelze přisvědčit v jeho přesvědčení, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se prokázání jeho zavinění a absence materiálního aspektu. Otázce zavinění se již velmi podrobně zabýval správní orgán I. stupně na stranách 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pak jeho argumentaci dále rozvinul a této otázce se velmi obsáhle věnoval na stranách 10, 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Obdobně lze uvést i k vypořádání materiální stránky přestupků, které se žalovaný k odvolací námitce žalobce věnoval na stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Soud pak neshledal nepřezkoumatelnost ani v tvrzené chybné právní kvalifikaci skutku.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, stejně jako z prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, pak nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že soud považuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou, a tudíž přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci.

Žalobce namítal, že se ústní jednání dne 19.08.2015 konalo bez jeho přítomnosti.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tento článek Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.

Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledků svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také článek 38 odst. 2 Listiny prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v článku 38 odst. 2 Listiny se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost článku 38 odst. 2 Listiny na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v článcích 37 a 38 Listiny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání

přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.

Právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 10/2013 – 32). Na obviněného z přestupku tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně realizovat.

Správní orgán I. stupně projednal a rozhodl věc žalobce v jeho nepřítomnosti. Vycházel přitom z toho, že se před konáním ústního jednání dne 19.08.2015 náležitě neomluvil, resp. nedostavil bez řádné omluvy a bez řádného důvodu.

Jak bylo zmíněno již výše, že přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán.

Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí (obdobně viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.10.2013, č.j. 51 A 14/2012-24).

Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 01.08.2013, č.j. 9 As 90/2012 - 31). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem. Za určitých okolností tak lze považovat za včasnou i omluvu učiněnou s určitým odstupem času po provedení ústního jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2009, č.j. 7 As 9/2009-66).

V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* je ovšem nutno po obviněném z přestupku požadovat, aby omluvu z jednání adresoval správnímu orgánu pokud možno (tj. nebránil-li mu v tom žádná zásadní překážka) tak, aby se dostala do dispozice oprávněné úřední osoby před zahájením jednání. V opačném případě je nutno mít za to, že řádně neuplatňuje své právo na projednání přestupku ve své přítomnosti. Za této situace lze po něm spravedlivě požadovat, aby strpěl negativní důsledky spojené se zanedbáním svých práv, tj. projednání věci v jeho nepřítomnosti (srov. obdobně ve vztahu k právu účasti na soudním jednání nález Ústavního soudu ze dne 12.06.1997, sp.zn. III. ÚS 68/97).

Soud k věci uvádí, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den

19.08.2015. Žalobce tuto skutečnost ani nikterak nerozporuje. Je proto třeba posoudit, zda žalobce skutečně měl ke své neúčasti na nařízeném ústním jednání objektivně důležitý důvod.

Je nutné přisvědčit tomu, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (např. v případě náhlého onemocnění). Proto také ani přestupkový zákon, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tj. ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří toliko o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 správního řádu o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. Hodnocení náležitosti omluvy tak vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po omlouvané události.

Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce navštívil dne 19.08.2015 Diagnostické a léčebné centrum Top M. H. s.r.o., Viniční 235, 615 00 Brno, konkrétně svou praktickou lékařku a i MUDr. P. N., praktického zubního lékaře, a to s akutním infekčním onemocněním s teplotami. Z doporučení lékařské zprávy praktické lékařky plyne, že

zdravotní stav žalobce vyžadoval klidový režim na lůžku, léčbu antibiotiky. Odpovídal pak i pracovní neschopnosti a předběžný odhad délky nemoci byl stanoven na 7 - 10 dní.

Za plně dostačující podklad pro svá tvrzení tak žalobce považoval výše specifikované zdravotní záznamy. Tuto informaci oznámil správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím pošty (zásilku podal k poštovní přepravě dne 24.08.2015), tj. až pět dní po konaném ústním jednání. Správnímu orgánu I. stupně pak byla doručena až dne 25.08.2015. Dle názoru soudu žalobci v okamžiku, kdy již věděl, že zde důvod omluvy existuje (tedy kdykoliv v průběhu 19.08.2015, maximálně v den následující), nic nebránilo v tom, aby důvod své omluvy sdělil správnímu orgánu I. stupně, a to prostřednictvím v dnešní době zcela standartního způsobu, tedy např. telefonicky či e-mailem. Těchto možností však žalobce nevyužil. Pokud opakovaně uvádí, že v den jednání kvůli svým silným bolestem upadal až do bezvědomí a nebyl schopen mluvit, není zcela zřejmé, proč se v takovém nepřívětivém stavu rozhodl navštívit rovnou dva lékaře, nadto nacházející se prakticky na dvou opačných koncích města Brna. Byl-li schopen takového zdlouhavého cestování, pak byl schopen včasné a bezodkladně minimálně sepsat velmi krátký e-mail správnímu orgánu I. stupně stran své omluvy zdůvodněné zdravotním stavem, případně požádat kohokoliv ve svém okolí o kontaktování správního orgánu I. stupně za tímto účelem.

Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Omluvu žalobce nelze považovat za včasnou a bezodkladnou, byť byla důvodná. Dle názoru soudu žalobce neučinil vše, co po něm bylo možné spravedlivě žádat, aby byl správní orgán I. stupně co nejdříve informován o důvodech, pro které se nemůže jednání účastnit. Zanedbal-li takovým způsobem své právo na projednání přestupku ve své přítomnosti, nemůže se úspěšně dovolávat jeho ochrany. Jeho omluvu nelze považovat za bezodkladnou, a tudíž náležitou. Správní orgán I. stupně pak dal žalobci možnost seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (předvolání ze dne 15.09.2015, č.j. MULU 15267/2015. Takovým postupem projevil vstřícnost, neboť s ohledem na poučení na poučení v předvolání k ústnímu jednání na den 19.08.2015 nebyl nutný. Žalobce přesto ani této možnost seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí bez bližšího zdůvodnění nevyužil.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně uskutečnil dne 26.10.2016 ústní jednání, aniž by vyčkal vyřádkání vznesené námitky podjatosti.

Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

Dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce*

rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Dle ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že o podjatosti úřední osoby lze hovořit pouze v některých zákonem předpokládaných případech, kterými jsou: 1) poměr k účastníkům, 2) poměr k projednávané věci, 3) účast na řízení týkajícím se projednávané věci v jiném stupni. Žalobce ve své námitce podjatosti shledával podjatost oprávněné úřední osoby, jakož i všech úředních osob podřízených správnímu orgánu I. stupně, v důsledku jejich poměru k věci. Všichni zaměstnanci jsou totiž pozitivně motivováni naplnit rozpočtový ukazatel, případně negativně motivováni při jeho nedosažení.

Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby řízení probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.

V posuzovaném případě bylo dne 18.01.2016 žalobci doručeno předvolání správního orgánu I. stupně k ústnímu jednání nařízenému na den 26.01.2016 ve 13:00 hod a na den 28.01.2016 v 10:00 hod. Teprve dne 25.01.2016, tj. jeden den před nařízeným ústním jednáním, žalobce reagoval jednak omluvou, jednak uplatněním námítky podjatosti oprávněné úřední osoby a všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Dle názoru soudu není ani zřejmé, zda takto uplatněná námitka podjatosti byla učiněna bez zbytečného odkladu, jak to vyžaduje ustanovení § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu. Mezi sdělením o nařízení termínu ústního jednání a jejím uplatněním totiž uplynula lhůta 7 dnů, přičemž žalobce nikterak nedoložil, že by mu ve včasném tvrzení námítky bránily jakékoliv objektivní důvody. Lze rovněž poukázat na to, že se žalobcem bylo zahájeno správní řízení o přestupku již dne 10.08.2015, a od samého počátku správního řízení byl seznámen s oprávněnou úřední osobou, resp. se správním orgánem I. stupně jako celkem. Argumentoval-li po více než 5 měsících tím, že se až těsně před datem podání námítky dozvěděl o důvodech podjatosti zaměstnanců správního orgánu I. stupně, nelze takový postup označit za bezodkladný.

V obecné rovině lze připustit, že správní orgán I. stupně měl vyčkat na rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaným a nečinit v dané věci žádné další úkony. Ani výpověď svědka dne 26.01.2016 v rámci nařízeného ústního jednání, nelze (a to ani z důvodu zásady procesní ekonomie) podřadit pod úkony, jež nesnesou odkladu. Nicméně i přes tyto skutečnosti je vždy nutné zkoumat (s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu

v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69), zda takové procesní pochybení správního orgánu I. stupně mělo za následek porušení veřejných subjektivních práv žalobce a vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Dle názoru soudu nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně tyto negativní následky s ohledem na rozhodnutí o námitce podjatosti (kdy oprávněná úřední osoba nebyla ze správního řízení vyloučena a ve věci nebyla shledána ani systémová podjatost všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně) neměl. Soud zde odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2016, č.j. 1 As 266/2015-34, kdy tento uvedl, že: „(...) *výslech předvolaných svědků sice nelze bez dalšího označit jako úkon, který nesnese odkladu ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, na druhou stranu nejde, vzhledem k pozdějšímu rozhodnutí o nevyloučení oprávněné úřední osoby(...)* o procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.“

Z takto v podstatě bezprostředně před ústním jednáním vznesené námítky je i bez zohlednění její případné opožděnosti zjevné, že byla uplatněna účelově, a to i s přihlédnutím ke shora vymezeným, již na první pohled irelevantním důvodům podjatosti úřední osoby či všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Žalobce tedy nemohl předpokládat, že by se jimi nadřízená úřední osoba mohla zabývat ještě před samotným ústním jednáním, které by navíc za tímto účelem muselo být nepochybně odročeno.

Výpověď zasahujícího policisty provedená dne 26.01.2016 pak, nepřinesla ve věci žádné nové skutečnosti. Byla v souladu s dosavadními skutkovým zjištěním, přičemž je pouze detailněji doplňovala. Podstatný je však především fakt, že vydáním usnesení o námitce podjatosti se podjatost samotná od okamžiku tohoto rozhodnutí nezakládá ani neruší, neboť je ji nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje, či nikoli. Rozhodnutí o něm tak má pouze deklaratorní charakter s účinky ex tunc (od svého počátku). Pokud tedy nadřízený úřední osoby na základě námítky žalobce rozhodl, že oprávněná úřední osoba, jakož ani všichni zaměstnanci správního orgánu I. stupně, podjati nejsou, znamená to zároveň, že jimi v tomto řízení nikdy nebyli, nikoli, že jimi přestal být až ode dne vydání usnesení ze dne 27.01.2016 (blíže k tomu srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 73–85). Rozhodnutí o námitce podjatosti až po provedení ústního jednání dne 26.01.2016 tak nemohlo vést ke zkrácení procesních práv žalobce. Žalobce se tak v důsledku vlastního rozhodnutí zbavil možnosti být tomuto výsledku dne 26. 1. 2016 přítomen a pokládat policistovi dotazy. Ani tuto námítku soud neshledal důvodnou.

Žalobce dále namítal absenci materiálního znaku přestupků. Dle názoru soudu zájem společnosti byl ohrožen jednáním žalobce, který řídil osobní motorové vozidlo v silničním provozu, ač byl pod vlivem alkoholu, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. U řízení vozidla pod vlivem alkoholu se totiž jedná o obecně nežádoucí jev, a to i za situace, kdy fakticky nedošlo k žádnému škodlivému následku. V posuzovaném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) silničního zákona je totiž přestupkem ohrožovacím, a tudíž k naplnění materiálního znaku přestupku postačí pouhá možnost ohrožení, nikoliv faktický škodlivý následek. Není

přitom přijatelné, aby řidiči porušovali silniční zákon, který je postaven na tzv. nulové toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Lze přihlédnout i k tomu, že společně se žalobcem byly ve vozidle rovněž dvě další spolujezdkyně, které tímto svým nezodpovědným jednáním ohrozil. Argumentoval-li žalobce tím, že se předmětného přestupku dopustil v ranních hodinách, v červenci, za doby velmi dobré viditelnosti, při nízké hustotě provozu a na rovném a přehledném úseku, nelze tyto bez dalšího označit za důvody pro absenci materiální stránky přestupku. S tímto závěrem souzní mj. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.06.2013, č.j. 1 As 24/2013, ve kterém tento uvedl: „Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s úvahami žalovaného, k nimž se připojil i krajský soud. Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Argumentace stěžovatele, že nikoho na dálnici neohrozil, není relevantní. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“

Materiální stránku přestupku pak byla naplněna i u přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, tj. nepředložení řidičského průkazu zasahujícím policistům. Jak již Nejvyšší správní soud dovodil například v rozsudku ze dne 12.02.2015, č.j. 3 As 92/2014-32, „(...) formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2012, č.j. 5 As 106/2011-81). V posuzovaném případě přitom neexistují významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen chráněný zájem společnosti. Zájem společnosti pak spočívá v tom rychle, jednoduše a bez dalších pomůcek prostřednictvím úředního dokladu osvědčit, že ten, kdo řídí motorové vozidlo, má příslušné řidičské oprávnění. Smysl a účel možnosti takového ověření je, aby motorová vozidla řídili jen lidé mající k tomu potřebnou způsobilost. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny žádné významné okolnosti, které by to vyloučily. Za takovou okolnost nelze považovat ani možnost, byť v současné době běžně aplikovanou, ověřit dálkově v příslušných evidencích přístupných policistům, že dotýčný řidič má řidičské oprávnění. Ne vždy totiž musí mít kontrolující policisté k dispozici technické prostředky k takovému dálkovému ověření. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.03.2017, č.j. 2 As 322/2016-39). Nelze vyloučit ani – jistě spíše výjimečnou – eventualitu, že evidence nebude odrážet ohledně konkrétního řidiče zcela aktuální právní stav (řidiči bude kupříkladu velmi krátce před silniční kontrolou zadržen jiným policistou řidičský

průkaz podle ustanovení § 118b odst. 1 věty první silničního zákona, aniž by se to okamžitě projevilo v příslušné evidenci, a řidič tuto skutečnost při silniční kontrole zatají a bude tvrdit, že řidičský průkaz zapomněl). Materiální stránka přestupku by však nebyla naplněna tehdy, neměl-li by řidič řidičský průkaz sice u sebe, ale byl-li by schopen jej prakticky okamžitě (v řádu minut) předložit, například při parkování auta či manipulaci s ním v bezprostřední blízkosti bydliště či pracoviště. To však nebyl posuzovaný případ.

Žalobce na svou podporu zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17.02.2005, č.j. 7 As 18/2004-48. K tomu soud uvádí, že předmětné rozsudky obsahují závěry, které se shodují s výše uvedeným rozbohem. Rozdíl je však ve skutkových okolnostech tehdejších případů oproti nyní zkoumané situaci. V případech řešených Nejvyšším správním soudem byly dány významné okolnosti, které mohly vyloučit, aby příslušné jednání bylo přestupkem (např. nepatrný rozsah překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, místo na kraji obce, kde k překročení došlo). Principy obsažené v odkazovaných rozhodnutích tak aplikovat lze, avšak závěry tam vyvozené již s ohledem na rozdílnost skutkových okolností nikoli.

Žalobce dále namítal nesprávné hodnocení zavinění. Zaviněním se v zákoně o přestupcích zabývají ustanovení § 3 a § 4, dle nichž k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za přestupek spáchaný žalobcem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) silničního zákona nestanovuje zákon potřebu úmyslného zavinění. Žalovaný přitom na základě velmi podrobné argumentace dovodil, že žalobce spáchal uvedený přestupek minimálně z nevědomé nedbalosti (zřejmě nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Při úvaze, byl-li spáchán přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, se pak nerozlišuje míra škodlivosti takového jednání ve smyslu rozlišování řidičových schopností bezpečně vozidlo ovládat. Z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. Nejvyšší správní soud k tomu již ve svém rozsudku ze dne 23.09.2011, č.j. 2 As 56/2011-79, uvedl: „(...) není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od ‚nemarginální‘ hranice alkoholu v krvi, resp. že této hladině se přibližující hodnoty, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje.“ Konkrétní okolnosti spáchání přestupku mají vliv až na výši sankce za protiprávní jednání. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona proto není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn (to je ryze individuální záležitost), ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. v jeho těle byl přítomen alkohol. Nejvyšší správní soud k tomuto závěru (byť při posuzování spolehlivosti výsledku měření) dospěl již v rozsudku ze dne 11.07.2013, č.j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl: „Pro závěr, že účastník řízení byl ovlivněn alkoholem, zásadně postačí, bude-li výsledek alespoň jednoho z provedených měření dostatečně spolehlivý, tj. bude-li jím mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že v okamžiku měření byl v těle účastníka řízení přítomen alkohol (...).“ Žalovaný přitom správně odkázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, který uvedl: „Posuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústí v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení citovaného zákazu a tedy i odpovědnost za přestupek.“

Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několikere situace: Buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňující schopnost řízení již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě, a přitom ani v okamžiku požívání, ani později jeho účinky nepocíťoval, a mýlil se tedy ve svém úsudku o požití, nebo zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené. Z těchto popsaných variant je patrné, že základním východiskem pro právní závěry o odpovědnosti za přestupek z hlediska subjektivní stránky, tzn., zda jde o jednání zaviněné či nezaviněné, o jakou formu zavinění se jedná, zda hraje roli tzv. skutkový omyl pachatele (obviněného), atd., je dostatečné objasnění skutkového stavu věci. Povinnost k jeho prokázání nese ve všech směrech správní orgán, bez zřetele na to, zda jde o objasňování skutkových okolností svědčících ve prospěch či neprospěch obviněného, stejně jako bez ohledu na to, jestli obviněný vůbec na svou obhajobu něco tvrdí a (nebo) ke svým tvrzením navrhuje důkazy a jaké. Dlužno dodat, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva je náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku.“ V posuzovaném případě zasahující policisté provedli na místě silniční kontroly dvě odborné dechové zkoušky s pozitivním výsledkem. Dechovým analyzátozem tak byla prokázána opakovaně přítomnost alkoholu v organismu žalobce. Žalobce s výsledky tohoto měření pouze obecně nesouhlasil s tím, že žádný alkohol před jízdou nekonzumoval. Rozumně se proto domníval, že v době řízení vozidla nebude alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen. Tvrdil-li žalobce, že před jízdou nepil alkohol, pak není zřejmé, proč se odmítl na výzvu policisty přes řádné poučení podrobit lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Závěry lékařského vyšetření by přitom mohly prokázat jeho tvrzení. Dobrovolně se tak připravil o možnost ověřit, zda skutečně neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Správními orgány pak ani nenabídl žádnou odlišnou verzi skutkového děje (např. požití mentolových bonbonů, užití ústní vody atd.) ohledně možnosti zjištění takového množství alkoholu v jeho těle než tu, která byla zjištěna správními orgány. Řídil-li proto žalobce vozidlo v době, kdy byl v jeho těle na základě odborného měření přítomen alkohol, řídil pod vlivem alkoholu, a tímto jednáním naplnil subjektivní stránku přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona a jednal zaviněně v intencích nevědomé nedbalosti. Pokud se týká prokázání zavinění co do přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, bylo toto bez dalšího naplněno již ve formě nevědomé nedbalosti přímo jeho spácháním. Ani tuto námitku proto soud nepovažoval za důvodnou.

Žalobce dále rozporoval správnost postupu žalovaného, jež v rámci odvolacího řízení dožádal správní orgán I. stupně k doplnění dokazování za účelem vypořádání nejasností ve spisovém materiálu.

Dle ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu *jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.*

Dle ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu (Hlava II správního řádu) *příslušný správní orgán může usnesením dožádat podřízený nebo nadřízený správní orgán anebo jiný věcně příslušný správní orgán (dále jen „dožádaný správní orgán“) o provedení úkonu, který by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s neúčelnými náklady anebo který by nemohl provést vůbec. Toto usnesení se doručuje pouze dožádanému správnímu orgánu a nelze se proti němu odvolat.*

Dle ustanovení § 13 odst. 2 správního řádu *dožádaný správní orgán provede dožádaný úkon, jakož i úkony, které zajišťují účel dožádání.*

Dle názoru soudu správní řád tak podle ustanovení § 93 odst. 1 ve spojení s ustanovením

§ 13 správního řádu umožňuje v rámci odvolacího řízení mj. využít institutu dožádání, a to za účelem provedení stanoveného úkonu. Žalovaný přitom této možnosti využil za účelem doplnění dokazování (přičemž ustanovení upravující dokazování je obsaženo v Hlavě VI správního řádu, tudíž jej lze použít přiměřeně i v rámci odvolacího řízení). Žalovaný pak usnesením ze dne 04.01.2016, č.j. KUZL-201/2016, požádal o provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů, návodu k obsluze alkoholtesteru Dräger Alcotest 7510 Standard, přičemž na uvážení správního orgánu I. stupně dále ponechal předvolání k ústnímu jednání rovněž spolujezdkyně žalobce. K tomuto kroku žalovaný dle předmětného usnesení přistoupil z důvodu účelnosti a hospodárnosti v řízení. Žalovaný se k tomuto postupu rozhodl na základě odvolacích námitek žalobce, kterým tímto chtěl vyhovět, a doplnit tak řízení o jím navrhované důkazy. Žalovaný přitom neměl povinnost o tomto usnesení o dožádání vyrozumět přímo žalobce. Správní orgán I. stupně následně na základě dožádání od žalovaného učinil nejprve úkony zajišťující účel dožádání (tj. předvolal k ústnímu jednání svědky, a to zasahující policisty a spolujezdkyně, a obstaral si návod k obsluze měřicího zařízení), přičemž následně tyto důkazy rovněž provedl. Správní orgán I. stupně sice v předvolání žalobce k ústnímu jednání výslovně neuvedl, že se jedná o dokazování v rámci odvolacího řízení, nicméně informoval jej, že v jeho průběhu dojde k výsledku svědků. Využití institutu dožádání k podřízenému správnímu orgánu za účelem doplnění dokazování v odvolacím řízení je tedy obecně možné, přičemž tímto postupem nebylo jakkoliv zasaženo do práv žalobce. Ani tuto námitku proto soud neshledal jako důvodnou.

Dále soud přikročil k posouzení námitek žalobce týkající se provádění výpovědi svědkyně, spolujezdkyně žalobce V. S. , v rámci správního řízení, resp. skutečnosti, že správní orgán I. stupně žalobce o provádění výsledku této svědkyně neinformoval. Tato námitka je důvodná.

Žalobce byl prostřednictvím předvolání ze dne 06.01.2018, č.j. MULU 280/2016, správním orgánem I. stupně informován o tom, že dne 28.01.2016 proběhne v 10:00 hod výsledk svědkyně S.Š. a v 11:00 hod výsledk L. Š. Současně s tímto předvoláním správní orgán I. stupně na den 28.01.2016 předvolal jako svědky S. Š. a L. Š. Dne 21.01.2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva S. Š. z nařízeného ústního jednání. Na tento termín měla již naplánovanou a zaplacenou rodinnou dovolenou. S ohledem na tuto skutečnost správní orgán I. stupně kontaktoval druhou spolujezdkyni, V. S., a předvolal ji

k výsledku na den 28.01.2016 v 10:00 hod. Svědkyně s tím souhlasila. Správní orgán tedy již dne 22.01.2016, tj. 6 dní před nařízeným ústním jednáním, v rámci kterého měl být výslech svědkyně proveden, učinil změnu co do osob vyslýchanych svědků, jež byly původně uvedeny v předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 28.01.2016. Z obsahu správního spisu však není zřejmé, že by učinil jakýkoliv krok k informování o této skutečnosti žalobce, byť třeba formou neformálního telefonického hovoru. Skutečnost, že správní orgán I. stupně neuvědomil žalobce o provádění výslechu svědkyně V. S. , je přitom s ohledem na vyjádření žalovaného k žalobě mezi účastníky nesporná. Dne 28.01.2016 pak provedl správní orgán I. stupně mj. výslech této svědkyně, přičemž žalobce nebyl tomuto výslechu přítomen. K výslechu se dle protokolu o ústním jednání ze dne 28.01.2016 přitom dostavila i původně omluvená svědkyně S. Š., byť ve zcela odlišném čase, než ke kterému byla předvolána, přičemž o této změně v rozhodnutí svědkyně dostavit se k výslechu není ve spise opět ničeho založeno.

Podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.*

Citované ustanovení představuje záruku pro reálný výkon procesních práv účastníka řízení. Včasné oznámení provádění dokazování totiž umožňuje osobní účast účastníka řízení při tomto úkonu. Ten pak má lepší možnost seznámit se s obsahem dokazování a vnímat je všemi vjemy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.03.2013, č.j. 1 As 157/2012–40). Bezdůvodné upření možnosti osobní účasti účastníka řízení při provádění dokazování jej omezuje například v možnostech namítat nezákonnost provedeného dokazování, nesprávnost protokolace či chybné hodnocení důkazů. V dané věci tedy není pochyb o tom, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR je toho názoru, že provedení výslechu svědka bez přítomnosti účastníka správního řízení, aniž by byl o konání výslechu účastník předem vyrozuměn, je nezákonným upřením práva účastníka řízení účastnit se výslechu svědka a práva klást svědkovi otázky. Tato práva jsou garantována v článku 38 odst. 2 větě první Listiny, dle něhož má každý právo, *aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.02.2007, č.j. 1 Azs 96/2005-63, publikovaný pod č. 1181/2007 Sb. NSS, nálezný Ústavního soudu ČR ze dne 29.10.2002, sp.zn. II. ÚS 232/02). Právo účastníka řízení účastnit se procesu dokazování má tedy ve správním řízení ústavní kořeny již v článku 38 odst. 2 Listiny a tvoří jeden ze základních pilířů práva na spravedlivý proces. Tato skutečnost se poté odráží v celé řadě ustanovení správního řádu, přičemž lze odkázat například na ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, dle kterého *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.* Podstatou této ústavní garance obsažené v článku 38 odst. 2 Listiny je zajištění přítomnosti účastníka řízení mj. při provádění výslechu svědků.

V důsledku pochybení správního orgánu I. stupně nelze výpovědi svědkyně V. S. , provedené správním orgánem I. stupně dne 28.01.2016, vůbec použít, neboť se jedná o důkaz, který nebyl proveden v souladu se zákonem. Žalobci tak bylo v důsledku procesního pochybení správního orgánu I. stupně zabráněno realizovat jeho procesní

práva, včetně oprávnění klást svědkyni otázky a konfrontovat ji s jeho tvrzeními. Tímto pochybením správního orgánu zjevně došlo k zásahu do jeho procesních práv jakožto účastníka řízení. Lze přitom uvažovat, že za situace, kdyby byl řádně informován o výsledku svědkyně V. S. dne 28.01.2016, dostavil by se k tomuto výsledku a kladl by ji vlastní otázky např. stran konzumace alkoholu před jízdou motorovým vozidlem či předložení řidičského průkazu. Dle názoru soudu nelze vyloučit, že zjištěné skutečnosti by mohly mít vliv na objasnění skutkového stavu a hodnocení přestupku správními orgány. Toto pochybení přitom nelze zhojit ani postupem podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (tj. účastníkovým seznámením se s podklady rozhodnutí a vyjádřením se k podkladům rozhodnutí). Správní orgán I. stupně, ani žalovaný, ani následně nezhojil toto své pochybení (ačkoliv si jej byl vědom), a to např. opakovaným výsledkem svědkyně V. S., čímž by byla žalobci poskytnuta možnost uplatnit v řízení svá práva v plné míře. Výklad předestřený žalovaným, dle kterého uvedené pochybení správního orgánu I. stupně nemělo vliv na zákonnost provedení dokazování, neboť by se žalobce o výsledku uvedené svědkyně mohl dozvědět, pokud se ústního jednání zúčastnil, pak neodpovídá smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu a výše citované judikatuře. Důkaz výsledkem svědkyně S. tedy nebyl správně proveden, ani o něm jako o podkladu pro rozhodnutí nebyl žalobce řádně vyrozuměn. Nelze vyloučit, že tato vada mohla mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného.

VI.

Závěr a náklady řízení

Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s., napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil. Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8.228,- Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Bc. Lukáše Bělského, advokáta, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsí žaloby) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6.200,- Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600,- Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1.428,- Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11.228,- Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.